

Nr 413.

Av herr **Johansson** i Edsbyn, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 121, med förslag till motorfordonsförordning m. m.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 121, med förslag till motorfordonsförordning m. m. ber jag få väcka följande motion.

Uti § 21 mom. 10 av Kungl. Maj:ts förslag heter det: "Förare skall under färd medhava det för honom utfärdade körkortet" etc.

Uti 42 § heter det: "Med böter från och med tio till och med två hundra kronor straffas den, som åsidosätter föreskrifterna i 21 § mom. eller 10 mom."

Det är denna bestämmelse som jag anser vara hårdare än vad nöden kräver.

Först och främst är att märka, att vare sig föraren under färd har sitt körkort med sig eller icke så inverkar detta inte i någon mån på trafiksäkerheten eller förhållandet till andra personer. Denna föreskrift är väl tillkommen uteslutande för att polisman lättare skall kunna kontrollera om en person som för ett motorfordon är berättigad därtill eller icke. Jag håller ock före, att föreskriften i fråga har så stor praktisk betydelse ur kontroll- och ordningssynpunkt, att den bör bibehållas.

Däremot anser jag, att ett tillfälligt åsidosättande av denna föreskrift icke bör föranleda något straff, förrän föraren satts i tillfälle på eget initiativ och bekostnad styrka, att han vid tidpunkten i fråga var innehavare av körkort, ehuru han ej medhaft det på färden. Ett tillfälligt åsidosättande av denna föreskrift kan ibland ske under så förmildrande omständigheter, att det bör vara fritt från straffpåföljd.

Man kan som exempel tänka sig en förare som icke är yrkeschaufför, men innehar automobil och körkort samt är villig stå till tjänst med bilskjutsar vid förefallande behov. Han är en dag ute sysselsatt med annat arbete och har då naturligtvis inte sitt körkort med sig. Ett hastigt sjukdomsfall eller olyckshändelse inträffar i grannskapet och han får order att ögonblickligen hämta läkare. Om han i en sådan situation glömmer eller rentav uppsåtligt uraktlåter gå in efter sitt körkort, så kan detta inte sägas vara straffvärt. Men om han under färden möter en nitisk polisman, som hejdar honom och begär få se hans körkort, så är han enligt nuvarande

bestämmelser utan vidare förfallen till böter från och med 10 till och med 200 kronor. Det borde under sådana förhållanden givas honom tillfälle, om han det kunde, styrka, att han vid tidpunkten i fråga var innehavare av körkort, ehuru han vid det tillfället ej medförde det, och i så fall vara fri från böter.

Saken skulle lämpligen kunna ordnas så, att bestämmelsen om skyldighet för förare att under färd medhava det för honom utfärdade körkortet står kvar, men om han av polisman avfordras körkort och icke är i tillfälle uppvisa detsamma, så antecknas han på samma sätt som nu, men äger, om han det kan, inom viss kortare tidsfrist, exempelvis 24 timmar, styrka, att han vid tidpunkten i fråga var innehavare av körkort, och i så fall skulle åtalet mot honom anses förfallet.

På grund av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig hemställa

om sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag, att förare, som av besiktningsman eller polisman avfordras för honom utfärdat körkort och inom viss kortare tidsfrist, exempelvis 24 timmar, uppvisar sådant för den som avfordrat detsamma, skall vara fri ifrån det i förordningen stipulerade straffet.

Stockholm den 4 mars 1930.

O. Johansson,
Edsbyn.